

## Arrest

nr. 271 332 van 15 april 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij  
advocaat Julien HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 april 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

### **“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

#### *Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Mevrouw:*

*Naam: A. (..)*

*Voornaam: E. (..)*

*Geboortedatum: X*

*Geboorteplaats: Benin City*

*Nationaliteit: Nigeria*

*ALIAS: B., T. (..), geboren op X, onderdaan van Soedan; I., N. (..), geboren op X te Benin City, onderdaan van Nigeria; M., S. (..), geboren op X te Juba, onderdaan van Soedan; M., S. (..), geboren op X te Juba, onderdaan van Soedan*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2>, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Deze beslissing vervangt de beslissing tot verlenging van de vasthouding van 25/03/2022 die haar betekend werd op dezelfde dag.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

*X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

*Op 28.03.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor mensenhandel met de verzwarende omstandigheid dat gebruik van een minderjarige onder de 16 jaar, exploitatie van de prostitutie met de verzwarende omstandigheid in het kader van een criminele organisatie, bendevoorming als aanstoker of hoofd, heling, exploitatie van andermans prostitutie, als dader of mededader.*

*Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die systematisch en in onderling overleg meisjes recruteerde vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als enig doel maximaal winstbejag om vervolgens de onrechtmatig verkregen vermogensvoordelen te versluizen naar Nigeria. Zij had een leidinggevende rol binnen deze organisatie. Zij stond quasi dagelijks in contact met haar moeder die de meisjes voor haar in Nigeria recruteerde met het oog op hun overbrenging naar België teneinde alhier seksueel te worden uitgebuit. Zij had duidelijk alle touwtjes in handen. Betrokkene zorgde voor de huisvesting van de meisjes bij haar of bij derden, introduceerde hen in de prostitutie, besliste welke meisjes waar, wanneer en hoelang dienden te werken. Zij volgde de verdiensten van deze meisjes op of liet deze minstens opvolgen.*

*Betrokkene heeft gedurende een relatief lange periode meisjes seksueel uitgebuit. Deze feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke integriteit en betekenen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Dit is des te meer het geval nu de uitbuiting ook nog met bedreigingen gepaard ging en er misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reistocht naar Europa. De slachtoffers dienden een levensgevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op een illegale manier vanuit Afrika tot in Europa te geraken. De slachtoffers spraken over een bootreis en het feit dat ze gered werden. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat deze bootreizen op de Middellandse zee levensgevaarlijk zijn. Het kan niet worden getolereerd dat er op zulke wijze misbruik werd gemaakt van jonge meisjes waarvan er een aantal*

nog minderjarig waren. Dit alles werd gepleegd louter uit winstbejag. Betrokkene deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten. De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysieke en psychische ingesteldheid van de slachtoffers.

Uit haar persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;

Als gevolg van de ernst van deze feiten, werd haar verblijfsrecht op 23.07.2018 beëindigd. Het beroep hiertegen werd door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 08.11.2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.08.2000 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 25.09.2000 werd de asielaanvraag onontvankelijk verklaard. Op 25.09.2021 bevestigde het CGVS de beslissing tot weigering van verblijf. Op 13.10.2003 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9.3 in. Op 12.02.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 29.06.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 07.12.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23.12.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9bis in. Op 12.12.2008 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene legde op 01.09.2009 samen met haar partner L. E. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning af. Ze diende diezelfde dag een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (bijlage 19ter) in. Op 17.02.2010 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.03.2013 werd ze in het bezit gesteld van een F+kaart en op 16.07.2013 werd de wettelijke samenwoning stopgezet. Op 28.03.2018 werd een einde gesteld aan haar verblijfsrecht. Op 05.02.2021 diende ze opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in. Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden. Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd.

Betrokkene verklaarde in haar hoorrecht van 01.04.2022 dat ze in België verblijft sinds 2000; dat ze niet weet waarom ze in België is; dat ze in het bezit is van een vervallen Nigeriaans paspoort; dat ze niet kan terugkeren naar haar land omdat haar leven in gevaar is en dat de bendeleden haar en haar moeder bedreigen; dat ze reeds een poging ondernam om internationale bescherming te vragen maar dat dit geweigerd werd; dat ze nooit in een andere Europese lidstaat heeft verbleven of asiel heeft aangevraagd; dat ze niet aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen; dat haar broer in Italië woont; dat België haar thuis is gezien ze hier reeds 22 jaar verblijft; dat ze een tweede kans wil; dat ze ziek is en geen behandeling kan krijgen. Betrokkene verklaart ziek te zijn. Zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Er kan opgemerkt worden dat ondanks haar verblijf van 18 jaar in België niet gebleken is dat zij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Zij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat zij tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar haar land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van haar zal vergen. Evenmin is gebleken van een situatie waarin zij geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar haar land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Zij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Zij heeft er een groot deel van haar leven verbleven en zij spreekt de taal. Haar broer kan haar ook vanuit Italië ondersteunen bij het heropbouwen van haar leven daar, bovendien kan hij haar desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor haar om zich in Nigeria te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar zij zou verblijven. Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden. Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven

of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakte gebruik van verschillende identiteiten: B., T. (..), geboren op 11.08.1982, onderdaan van Soedan; I., N. (..), geboren op 24.09.1977 te Benin City, onderdaan van Nigeria; M., S. (..), geboren op 11.08.1980 te Juba, onderdaan van Soedan; M., S. (..), geboren op 11.08.1980 te Juba, onderdaan van Soedan

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.08.2000 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 25.09.2000 werd de asielaanvraag onontvankelijk bevonden. Op 25.09.2021 bevestigde het CGVS de beslissing tot weigering van verblijf. Op

13.10.2003 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9.3 in. op 12.02.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 29.06.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 07.12.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23.12.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9bis in. op 12.12.2008 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. betrokkene legde op 01.09.2009 samen met haar partner L. E. (..) een verklaring van wettelijke samenwoning af. Ze diende diezelfde dag een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (bijlage 19ter) in. op 17.02.2010 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.03.2013 werd ze in het bezit gesteld van een F+kaart en op 16.07.2013 werd de wettelijke samenwoning stopgezet. Op 28.03.2018 werd een einde gesteld aan haar verblijfsrecht. Op 05.02.2021 diende ze opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden.

Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 28.03.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor mensenhandel met de verzwarende omstandigheid dat gebruik van een minderjarige onder de 16 jaar, exploitatie van de prostitutie met de verzwarende omstandigheid in het kader van een criminele organisatie, bendevoorming als aanstoker of hoofd, heling, exploitatie van andermans prostitutie, als dader of mededader.

Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die systematisch en in onderling overleg meisjes recruteerde vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als enig doel maximaal winstbejag om vervolgens de onrechtmatig verkregen vermogensvoordelen te versluizen naar Nigeria. Zij had een leidinggevende rol binnen deze organisatie. Zij stond quasi dagelijks in contact met haar moeder die de meisjes voor haar in Nigeria recruteerde met het oog op hun overbrenging naar België teneinde alhier seksueel te worden uitgebuit. Zij had duidelijk alle touwtjes in handen. Betrokkene zorgde voor de huisvesting van de meisjes bij haar of bij derden, introduceerde hen in de prostitutie, besliste welke meisjes waar, wanneer en hoelang dienden te werken. Zij volgde de verdiensten van deze meisjes op of liet deze minstens opvolgen.

Betrokkene heeft gedurende een relatief lange periode meisjes seksueel uitgebuit. Deze feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke integriteit en betekenen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Dit is des te meer het geval nu de uitbuiting ook nog met bedreigingen gepaard ging en er misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reistocht naar Europa. De slachtoffers dienden een levensgevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op een illegale manier vanuit Afrika tot in Europa

te geraken. De slachtoffers spraken over een bootreis en het feit dat ze gered werden. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat deze bootreizen op de Middellandse zee levensgevaarlijk zijn. Het kan niet worden getolereerd dat er op zulke wijze misbruik werd gemaakt van jonge meisjes waarvan er een aantal nog minderjarig waren. Dit alles werd gepleegd louter uit winstbejag. Betrokkene deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysieke en psychische ingesteldheid van de slachtoffers.

Uit haar persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid. van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 28.03.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor mensenhandel met de verzwarende omstandigheid dat gebruik van een minderjarige onder de 16 jaar, exploitatie van de prostitutie met de verzwarende omstandigheid in het kader van een criminele organisatie, bendevoorming als aanstoker of hoofd, heling, exploitatie van andermans prostitutie, als dader of mededader.

Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die systematisch en in onderling overleg meisjes recruteerde vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als enig doel maximaal winstbejag om vervolgens de onrechtmatig verkregen vermogensvoordelen te versluizen naar Nigeria. Zij had een leidinggevende rol binnen deze organisatie. Zij stond quasi dagelijks in contact met haar moeder die de meisjes voor haar in Nigeria recruteerde met het oog op hun overbrenging naar België teneinde alhier seksueel te worden uitgebuit. Zij had duidelijk alle touwtjes in handen. Betrokkene zorgde voor de huisvesting van de meisjes bij haar of bij derden, introduceerde hen in de prostitutie, besliste welke meisjes waar, wanneer en hoelang dienden te werken. Zij volgde de verdiensten van deze meisjes op of liet deze minstens opvolgen.

Betrokkene heeft gedurende een relatief lange periode meisjes seksueel uitgebuit. Deze feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke integriteit en betekenen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Dit is des te meer het geval nu de uitbuiting ook nog met bedreigingen gepaard ging en er misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare en precaire situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reistocht naar Europa. De slachtoffers dienden een levensgevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op een illegale manier vanuit Afrika tot in Europa te geraken. De slachtoffers spraken over een bootreis en het feit dat ze gered werden. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat deze bootreizen op de Middellandse zee levensgevaarlijk zijn. Het kan niet worden getolereerd dat er op zulke wijze misbruik werd gemaakt van jonge meisjes waarvan er een aantal nog minderjarig waren. Dit alles werd gepleegd louter uit winstbejag. Betrokkene deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysieke en psychische ingesteldheid van de slachtoffers.

Uit haar persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er vormt zich in hoofde van betrokkene een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakte gebruik van verschillende identiteiten: B., T. (..), geboren op 11.08.1982, onderdaan van Soedan; I., N. (..), geboren op 24.09.1977 te Benin City, onderdaan van Nigeria; M., S. (..), geboren

op 11.08.1980 te Juba, onderdaan van Soedan; M., S. (.), geboren op 11.08.1980 te Juba, onderdaan van Soedan

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

UK het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.08.2000 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 25.09.2000 werd de asielaanvraag onontvankelijk bevonden. Op 25.09.2021 bevestigde het CGVS de beslissing tot weigering van verblijf. Op

13.10.2003 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9.3 in. op 12.02.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 29.06.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 07.12.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23.12.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9bis in. op 12.12.2008 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. betrokkene legde op 01.09.2009 samen met haar partner L. E. (..) een verklaring van wettelijke samenwoning af. Ze diende diezelfde dag een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (bijlage 19ter) in. op 17.02.2010 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.03.2013 werd ze in het bezit gesteld van een F+kaart en op 16.07.2013 werd de wettelijke samenwoning stopgezet. Op 28.03.2018 werd een einde gesteld aan haar verblijfsrecht. Op 05.02.2021 diende ze opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden. Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd

Betrokkene verklaarde in haar hoorrecht van 01.04.2022 dat ze in België verblijft sinds 2000; dat ze niet weet waarom ze in België is; dat ze in het bezit is van een vervallen Nigeriaans paspoort; dat ze niet kan terugkeren naar haar land omdat haar leven in gevaar is en dat de bendeleden haar en haar moeder bedreigen; dat ze reeds een poging ondernam om internationale bescherming te vragen maar dat dit geweigerd werd; dat ze nooit in een andere Europese lidstaat heeft verbleven of asiel heeft aangevraagd; dat ze niet aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen; dat haar broer in Italië woont; dat België haar thuis is gezien ze hier reeds 22 jaar verblijft; dat ze een tweede kans wil; dat ze ziek is en geen behandeling kan krijgen. Betrokkene verklaart ziek te zijn. Zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden. Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakte gebruik van verschillende identiteiten: B., T. (.), geboren op 11.08.1982, onderdaan van Soedan; I., N. (.), geboren op 24.09.1977 te Benin City, onderdaan van Nigeria; M., S. (.), geboren op 11.08.1980 te Juba, onderdaan van Soedan; M., S. (.), geboren op 11.08.1980 te Juba, onderdaan van Soedan

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.08.2000 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 25.09.2000 werd de asielaanvraag onontvankelijk bevonden. Op 25.09.2021 bevestigde het CGVS de beslissing tot weigering van verblijf. Op 13.10.2003 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9.3 in. op 12.02.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 29.06.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op

07.12.2007 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23.12.2007 diende ze opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9bis in. op 12.12.2008 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. betrokkene legde op 01.09.2009 samen met haar partner L. E. (..) een verklaring van wettelijke samenwoning af. Ze diende diezelfde dag een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (bijlage 19ter) in. op 17.02.2010 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.03.2013 werd ze in het bezit gesteld van een F+kaart en op 16.07.2013 werd de wettelijke samenwoning stopgezet. Op 28.03.2018 werd een einde gesteld aan haar verblijfsrecht. Op 05.02.2021 diende ze opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden. Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. V. (..), attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf heden op te sluiten in het gesloten centrum

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Brussel, 04/04/2022”

1.2. Op 4 april 2022 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod voor de duur van tien jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er ter terechtzitting op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

*“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.*

*Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).*

*B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).*

*B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.*

*Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige*

*maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.*

*B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."*

Gelet op voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekende partij dat gelet op de samenhang het aangewezen is om ook het inreisverbod in onderhavige procedure te bestrijden. Deze argumentatie doet evenwel geen afbreuk aan de bespreking hoger.

2.2. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.3. De Raad wijst er verder op dat, wat betreft de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"Kennelijke appreciatiefout en schending van :*

*artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, "EVRM");*

*artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna, "het Handvest");*

*artikelen 7, 44ter, 44quater, 44septies, 44nonies, 45, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, "Vw");*

- *de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 Vw en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*

- *het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, en de zorgvuldigheidsplicht ;*

#### **1. AANGEHAALDE NORMEN**

*Artikel 8 van het EVRM :*

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*



De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie :

"Eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 24 van het Handvest :

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »

Artikelen 13 EVRM en 47 van het Handvest garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Art. 7 Vw, 74/11, 74/13 en 74/14 Vw: voorzien het wettelijke regime die van toepassing is op onderdanen van derde landen:

Art. 7 Vw:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :-

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang in verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet; 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [ of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen.

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [ of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. (In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.)

Art. 74/11 Vw:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Art. 74/13 Vw:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Art. 74/14 Vw:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

4°...

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn

Artikelen 40 enz. Vw voorzien het wettelijke regime die van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie. In casu:

Art. 42 bis Vw: § 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten

moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn

gemachtigde.

Art. 44ter Vw: § 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde

Art. 44quater Vw :

Zolang de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Art. 44quinquies Vw :

§ 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer :

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.

§ 3. De Koning duidt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering.

Art. 44septies Vw :

§ 1. Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de

uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is. Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen.

Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. [- In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen]-.

§ 2. De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende

Art. 44nonies Vw:

§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijfjaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.

Art. 45 Vw:

§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf

De rechten van de verdediging en het recht op een eerlijke administratieve procedure, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, het recht om te worden gehoord en het beginsel van "audi alteram partem", vereisen dat de vreemdeling uitnodigt wordt, of althans "in staat stelt", om zijn argumenten tegen de beslissingen die hij zou willen nemen, naar voren te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015; CE n°233.512 du 19.01.2016; CCE n°141 336 du 19.03.2015; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Ierlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaatst om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

## 2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

### 2.1. EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissingen zijn in strijd met de motiveringsplicht in feite en in rechte, en met artikelen 7, 44ter, 44quater, 44quinquies, 44nonies, 74/11 en 74/14 Vw, want verweerster heeft gebruik gemaakt van artikelen 7, 74/11 en 74/14 Vw, die toepasselijk zijn op onderdanen van derde landen en niet, zoals zij

had moeten doen, artikelen 44quater, 44quinqüies, 44nonies, die toepasselijk zijn aan verzoekende partij, die toegelaten werden tot het verblijf als familielid van een Europees onderdaan, en tot het duurzaam verblijf.

Voordat er een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht - met een beslissing tot beëindiging van het verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten dd 23.07.2018 genomen op basis van artikel 44bis Vw - was verzoekster toegelaten tot het permanent verblijf (kaart F+), in toepassing van artikel 42quater Vw. Deze hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie staat vast en wordt niet betwist; de beëindiging van het verblijf van verzoekster was bovendien gebaseerd op redenen van openbare orde/nationale veiligheid en niet op het feit dat zij geen familielid van burgers van de Unie is.

Er zij ook op gewezen dat het feit dat zij geen verblijfsvergunning meer heeft, niet betekent dat de specifieke bepalingen van de wet niet meer op haar moeten worden toegepast: het is duidelijk dat de toepassing van deze bepalingen niet kan worden voorbehouden aan familieleden van burgers van de Unie die een verblijfsvergunning hebben, aangezien zij duidelijk veronderstellen dat het verblijf van de betrokkene eerder is beëindigd, zoals het geval is voor verzoekster, wier verblijf beëindigd werd bij een beslissing van dd. 23.07.2018.

De toepasselijke bepalingen zijn dus artikelen 44bis Vw en volgende, waaronder artikel 44ter, 44quater, 44quinqüies, 44septies, en 44nonies (voor het inreisverbod).

In het onderhavige geval is het bevel om het grondgebied te verlaten echter volledig gebaseerd op artikel 74/14 Vw, zonder enige verwijzing naar artikel 44ter Vw, dat voorziet in specifieke waarborgen.

Bovendien zijn de beslissingen tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, van terugleiding naar de grens en van vasthouding gemotiveerd door artikel 74/14 Vw, hoewel deze bepaling niet van toepassing is op verzoekster.

Uw heeft al veroordeeld (RvV, arrest nr 249.215, 17.02.2021) :

Als Unieburger valt verzoekster onder de toepassing van artikel 44/er van de vreemdelingenwet. De termijn om het grondgebied te verlaten mag aldus niet korter zijn dan een maand, behalve in, naar behoren, aangetoonde dringende gevallen. Het bestreden bevel bevat geen verwijzing ' naar een dergelijke dringende situatie overeenkomstig artikel 44/er, §2, maar verwijst naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, en motiveert enerzijds dat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1°) en anderzijds dat verzoekster een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3°). Vermits verzoekster als Franse burger valt onder de specifieke regeling van artikel 44/er van de vreemdelingenwet, is artikel 74/14 niet op haar van toepassing. Deze redenen kunnen ook niet gelijkgesteld worden met een dringende situatie, bedoeld in artikel 44/er, §2. Verzoekster wijst er in dit verband terecht op dat zij inmiddels terug in vrijheid werd gesteld, en dat zij onder meer beschikbaar moet zijn voor het gerechtelijk onderzoek en een toegewezen domicilie heeft. Ook het risico op onderduiken verantwoordt de dringendheid niet en is feitelijk onjuist, nu verzoekster zich in november 2018 wel degelijk heeft aangemeld bij de gemeente om er een verklaring van inschrijving af te leggen. In het licht van deze feitelijke elementen kan niet worden ingezien wat hier de dringendheid, bedoeld in artikel 44/er van de vreemdelingenwet, zou kunnen verantwoorden.

Verzoekster maakt derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht juncto de artikelen 41, 43, 44ter en 45 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Artikel 74/14 Vw is van toepassing op onderdanen van derde landen, maar niet op een vreemdeling zoals verzoekster. Hoewel artikel 44ter Vw de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 LE mogelijk maakt, blijft het een feit dat zowel artikel 44ter als artikel 44quater specifieke waarborgen en voorwaarden bevatten wanneer geen termijn is gegeven ("naar behoren aangetoonde dringende gevallen"), of wanneer de vasthouding is voorzien, waaraan in casu feitelijk en rechtens op geen enkele wijze is voldaan of naar behoren is gemotiveerd.

Evenzo is het inreisverbod volledig gebaseerd op artikel 74/11 - de bepaling betreffende onderdanen van derde landen - en niet op de bepaling die van toepassing is op EU-onderdanen, namelijk artikel 44nonies Vw.

Aldus past verweerster op verzoekster de verkeerde rechtsregeling toe en ontnemt zij haar specifieke, fundamentele waarborgen die verband houden met haar bijzondere status. Bovendien miskent zij de bepalingen waarop zij zich voor haar beslissingen baseert.

De onwettigheid van de beslissing betreffende het termijn (het ontbreken daarvan) om het land vrijwillig te verlaten, de beslissing van terugleiding aan de grens, die de grondslag vormen voor haar gedwongen uitzetting, alsmede de beslissing over het inreisverbod, brengen de onwettigheid mee van het bevel om het land in zijn geheel te verlaten.

Zie het arrest RvV nr. 199 329 van 08.02.2018 (verenigde kamers) :

« Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7

van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van "[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens", blijkt dat de beslissing tot terugleiding van de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Conform de artikelen 12.1. juncto 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPL, *G. en R.*, punt 29).

Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke "beslissing" uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker bij de Raad een beroep tot nietigverklaring en/of schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) kan indienen tegen een gebeurlijke nieuwe beslissing waarbij hij wordt teruggeleid naar de grens van zijn land van herkomst, Eritrea, dan wel naar de grens van enige andere staat. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet voorziet in een van rechtswege opschortende werking van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die wordt ingediend tegen een verwijderingsmaatregel.»

De bestreden beslissingen miskennen de hierboven aangehaalde wetsbepalingen, en worden niet op passende wijze gemotiveerd, noch in rechte, noch in feite, rekening houdend met de gepaste toepassingsvoorwaarden en feitelijke elementen.

Het middel is gegrond.

## 2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding bestreden zijn in strijd met artikelen 7, 44ter, §1, en 45, §2 Vw, en met de motiveringsplicht, voorzover de aan verzoekster ten laste gelegde "dreiging" niet naar behoren is gemotiveerd.

Verweerster voert geen grondige analyse uit en motiveert haar standpunt niet op afdoende wijze :

De vermeende bedreiging in hoofde van verzoekster is uitsluitend ingegeven door de eerdere strafrechtelijke veroordeling, wat niet mag (art. 45Vw). Uit het feit dat uitdrukkelijk wordt gesteld dat "betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" blijkt dat de door verweerster gehanteerde beoordelingsdrempel niet de door de wetgever beoogde is: de vraag is niet "of het niet kan worden uitgesloten", maar of het "voldoende vaststaat";

De door verweerster toegepaste "drempel" is die van artikel 7, lid 1, 3° ("geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden"), terwijl artikel 45, §1 2, Vw andere waarborgen biedt, een hogere drempel, die niet kan worden verward met die van artikel 7 Vw; om op verzoekster dezelfde drempel toe te passen als op onderdanen van derde landen (art. 7) is bovendien in strijd met de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, aangezien er geen geldige rechtvaardiging is voor een dergelijk verschil in behandeling tussen een familielid van burgers van de Unie en een onderdaan van een derde land;

Het risico dat van verzoekster uitgaat, wordt mettertijd steeds kleiner; de feiten dateren inmiddels van meer dan zes jaar geleden en verzoekster heeft haar straf inmiddels uitgezeten; voorts moet worden vastgesteld dat verzoekster sinds haar veroordeling alle contacten met het criminele netwerk waarvan zij in het verleden deel uitmaakte, heeft verbroken - zij is er zelfs bang voor, zoals blijkt uit haar verzoek om internationale bescherming;

In zijn oordeel Z Zh van 11.06.2015 benadrukte het Hof van Justitie dat artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG, waaraan de nationale wetgeving moet voldoen, "in de weg staat aan een nationale praktijk waarbij een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde in de zin van deze bepaling, enkel en alleen op grond van het feit

dat de onderdaan wordt verdacht van het feit dat hij een volgens het nationale recht als strafbaar feit of een strafbaar feit is aangemerkt, dan wel strafrechtelijk veroordeeld is geweest voor een dergelijk feit. » Evenzo heeft het Europees Hof van Justitie (HvJ) er in zijn arrest van 8 december 2011, Ziebell (C 371/08, EU:C:2011:809, punten 82 en 83), reeds op gewezen dat de vaststelling van een verwijderingsmaatregel genomen ten aanzien van een onderdaan van een derde land niet automatisch kan worden bevolen na een strafrechtelijke veroordeling, maar dat een beoordeling geval per geval vereist is.

Het term "actualiteit" betekent dat het niet toegestaan is dat het enkel wordt verwezen naar elementen die verband houden met een vroegere veroordeling. Met relevante redenen moet worden aangetoond dat dit vandaag en in de toekomst nog steeds geldt (HvJEU, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, punten 82 en 100; HvJEU, zaak C-50/06, Commissie/Nederland, punten 42-45). Het HvJEU is zeer duidelijk dat een verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden alleen, zoals in casu, onvoldoende is. Enkele overwegingen die zijn ontleend aan elementen die rechtstreeks verband houden met de vonnissen waarbij verzoeker is veroordeeld, zoals in casu, kunnen uiteraard evenmin volstaan.

In het onderhavige geval is er geen recenter bewijs dan de veroordeling van 2017, die zelf betrekking heeft op gebeurtenissen van eind 2015, om de vermeende actualiteit van de bedreiging te ondersteunen. De bestreden beslissingen zijn dus niet geldig en toereikend gemotiveerd, hetgeen in strijd is met de artikelen vermelden supra.

Het middel is gegrond.

### 2.3. DERDE ONDERDEEL

Het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding zijn in strijd met verzoeksters grondrecht op haar privé-leven, artikelen 44 ter, § 1, lid 2, en 74/13 Vw en met de motiveringsplicht, omdat :

- Artikel 74/13 Vw, waarnaar in de beslissingen wordt verwezen en dat verweerster als analytisch kader heeft gebruikt, is in het geheel niet van toepassing op verzoekster;
- Artikel 44 ter Vw verlangt van verweerster dat zij bij haar analyse rekening houdt met een aantal feitelijke elementen, die zij niet in aanmerking heeft genomen:

Artikel 44ter §1er, lid 2, Vw voorziet:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong" Integendeel, artikel 74/13 Vw:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Voor de evaluatie en vraag of de inmenging van artikel 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, en meer precies voor de evaluatie van het evenredigheid/proportionnaliteit van de maatregel zijn de zogenaamde Boultif/Üner criteria uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) pertinent (EHRM, 17.04.2014, Paposhvili/België, §141). De Verenigde Kamers van Uw Raad hebben deze criteria herinnerd in de zaak nr 197 311 dd 22.12.2017:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt;
- de tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode;
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

Het is duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de duur van verzoeksters verblijf in het Koninkrijk, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Koninkrijk, het ontbreken van sociale en culturele banden met Nigeria en het (ontbreken van) "intensiteit" van haar banden met haar land van herkomst, zoals ze had moeten doen:



Wat de duur van het verblijf van verzoekster betreft: verweerster wijst er enkel op dat verzoekster weliswaar al meer dan 22 jaar in het land verblijft, maar verklaart dat zij niet "een bijzondere binding met België die een normale binding overstijgt" heeft gehad.

Verzoekster kan een dergelijke analyse niet volgen: in de 22 jaar van haar verblijf op het Belgische grondgebied, heeft zij immers een zeer sterk sociaal leven en zeer sterke banden ontwikkeld. Zij kwam in België aan toen zij pas 16 jaar oud was, en het is dan ook hier dat zij zich als volwassene heeft ontwikkeld en al haar houvast heeft, alsof het haar eigen land was. Het is ook hier dat zij zich duurzaam heeft gevestigd, met name door stabiele relaties - het bewijs daarvan is dat zij via gezinshereniging een onbeperkte verblijfsvergunning heeft gekregen.

Na 22 jaar in het land te hebben gewoond, heeft verzoekster inderdaad een "speciale band" met België ontwikkeld - waarmee verweerster echter volledig geen rekening houdt.

In Nigeria heeft ze noch referentie noch opvangnetwerk meer.

Over haar sociale en culturele integratie in het Koninkrijk: verweerster zelf merkt in de bestreden beslissingen op dat verzoekster tijdens haar langdurige verblijf in België een sociaal leven heeft ontwikkeld ("er kan worden aangenomen dat zij tijdens deze periode sociale banden heeft gesmeed op het grondgebied"); het kan niet worden aangenomen dat uit de strafbare feiten die zij heeft gepleegd en die in de motivering zijn opgenomen, een gebrek aan "sociale en culturele integratie" zou kunnen worden afgeleid, terwijl verzoekster meer dan de helft van haar leven in België heeft doorgebracht, daar haar gehele sociale netwerk heeft, en daar al haar culturele referenties heeft.

Wat de economische situatie betreft: verweerster motiveert deze niet, terwijl verzoekster in Nigeria geïsoleerd en zonder inkomen zal komen te zitten, hetgeen haar aanzienlijk zal verzwakken.

Verzoekster heeft alleen maar haar moeder in Nigeria, terwijl haar broer in Italië is. Sedert en wegens haar criminele veroordeling, heeft de familie van verzoekster, in het bijzonder haar broer, het contact met haar bijna volledig verbroken. Het is echter haar broer die verzoeksters moeder, die thans meer dan 70 jaar oud is, onderhoudt; en verzoekster zou dus niet kunnen rekenen op de hulp van haar familie om te overleven en zich opnieuw in Nigeria te integreren. Zij heeft er ook geen meer banden, omdat zij het land meer dan 22 jaar geleden op 16-jarige leeftijd heeft verlaten.

Over haar sociale banden in Nigeria: verweerster houdt er geen rekening mee dat deze, afgezien van de moeder van verzoekster, onbestaande zijn; erger nog, de "sociale banden" die verzoekster daar nog zou kunnen hebben (leden van het prostitutienetwerk waartoe zij in het verleden behoorde), vormen de kern van de vreten die haar verzoek om internationale bescherming in België heeft gerechtvaardigd;

Ook met betrekking tot Nigeria moet nog worden opgemerkt dat verzoeker daar grote vreten voor represailles heeft.

Verzoekster vreest inderdaad vervolgd te worden door de leden van de mensenhandel netwerk waarvan ze lid was. Aanvankelijk slachtoffer van het prostitutienetwerk, is ze later een lid gekomen. Tijdens het strafproces - die tot haar veroordeling leidde - aarzelde verzoekster echter niet om de banden met het netwerk te verbreken en, erger nog, gevoelige informatie over het netwerk bekend te maken. Echter, verlaat men een dergelijk netwerk immers niet "zomaar", en verzoekster vermoedt dat het netwerk haar wil laten betalen voor het feit dat zij zich heeft uitgesproken, en is zelfs van mening dat zij het netwerk iets schuldig is.

Veel algemene en objectieve informatie getuigen over de risico's van bendes en prostitutienetwerken in Nigeria:

In een verslag van Myria, dd. 2018 (stuk 5, p. 64) :

« La traite des êtres humains nigériane se caractérise par une approche et un traitement impitoyables de (très) jeunes filles nigérianes, dénués de tout respect et visant exclusivement à en retirer un gain financier maximal. Ces jeunes filles sont actuellement recrutées à Benin- City (dans l'État nigérian d'Edo) ou dans les contrées environnantes. Elles sont recrutées à la demande explicite d'une « Madame » nigériane séjournant en Europe

(proxénète), qui passe littéralement sa « commande » auprès de son entourage vivant à Benin-City (nombre de filles, préférences en termes de physique et d'âge ...).

Vu l'extrême et omniprésente pauvreté et compte tenu du statut très bas de la femme dans la société nigériane - au sein de la communauté d'Edo, les filles ne bénéficient traditionnellement pas des mêmes opportunités que les garçons -, les jeunes filles sont souvent, dans les familles nombreuses, considérées par les parents comme la seule opportunité d'échapper à terme à leur existence sans issue. Ces parents sont donc des proies aisées pour les « recruteurs », qui leur font miroiter pour leur(s) fille(s) un avenir en Europe, parfois en promettant qu'elles travailleront comme nonny, mais la plupart du temps en parlant tout simplement ouvertement d'un emploi dans la prostitution ».

(Vrije vertaling : De Nigeriaanse mensenhandel wordt gekenmerkt door een meedogenloze aanpak en behandeling van (zeer) jonge Nigeriaanse meisjes, verstoken van elk respect en uitsluitend gericht op maximaal financieel gewin. Deze meisjes worden momenteel gerekruteerd in Benin City (in de staat Edo,

Nigeria) of in de omliggende gebieden. Zij worden gerekruteerd op uitdrukkelijk verzoek van een in Europa wonende Nigeriaanse "madam" (pooier), die letterlijk haar "bestelling" plaatst bij haar in Benin-Stad wonende entourage (aantal meisjes, voorkeuren wat betreft lichaamsbouw en leeftijd...).

Gezien de extreme en wijdverbreide armoede en de zeer lage status van vrouwen in de Nigeriaanse samenleving - binnen de Edo-gemeenschap hebben meisjes traditioneel niet dezelfde kansen als jongens - worden jonge meisjes in grote gezinnen door de ouders vaak gezien als de enige mogelijkheid om uiteindelijk aan hun uitzichtloze bestaan te ontsnappen. Deze ouders zijn dus een gemakkelijke prooi voor "ronselaars", die hun dochter(s) een toekomst in Europa in het vooruitzicht stellen, soms met de belofte van een baan als kinderbeisje, maar meestal met de openlijke belofte van een baan in de prostitutie)

Over de organisatiegraad en de gevaarlijkheid van de netwerken die in Nigeria actief zijn, wordt in het ESAO-verslag van 2015 het volgende opgemerkt (stuk 6) :

« Les groupes, organisations ou réseaux nigériens actifs dans la traite des êtres humains varient considérablement en termes de type, de taille et de structure. La taille et le degré d'organisation des réseaux dépendent de l'importance de l'opération et du nombre de femmes victimes de la traite, de la puissance financière des groupes et de leurs relations avec des agents de l'État. Certains groupes exploitent un réseau informel, faisant principalement appel à des membres de la famille pour recruter des victimes. Une structure souple et flexible rend souvent le réseau très efficace et, dans le même temps, plus difficile à démanteler pour la police. D'autres groupes sont bien structurés et utilisent différents acteurs, depuis des recruteurs et des agents de voyages jusqu'à des membres des forces de l'ordre, des faussaires professionnels, des financiers et des exploitants. L'ONUDC observait déjà en 2005, et à nouveau en 2011, que la plupart des réseaux n'étaient pas des associations temporaires, mais étaient au contraire bien organisés et relativement solides et durables.

L'affaire Koolvis, aux Pays-Bas, illustre le niveau élevé d'organisation des réseaux nigériens.

140 victimes nigérianes de la traite des êtres humains ont été identifiées, ce qui a conduit au lancement d'opérations internationales d'envergure en octobre 2007 et en janvier 2008. Les arrestations qui ont suivi ces opérations ont mis au jour la composition des réseaux : des « madames » nigérianes commandant les femmes victimes de la traite, les personnes qui les

hébergeaient, un agent de voyages nigérian qui fournissait les faux papiers et trois « leaders », résidant au Royaume-Uni, en Irlande et aux États-Unis. Un rapport de l'ONUDC précise que : « Dans cette affaire, les enquêtes de police ont établi qu'un réseau de traite extrêmement organisé était dirigé par un cercle de passeurs professionnels de migrants originaires de l'État d'Edo. Ce n'est pas un hasard si le chef de ce groupe possédait une agence de voyages servant de couverture légale à ses activités criminelles.

En mars 2014, les autorités italiennes ont arrêté 34 personnes après avoir mené une enquête baptisée « Cultes ». Les personnes arrêtées appartenaient toutes à deux groupes nigériens, les confréries Eiye et Aye, actives en Italie depuis 2008 au moins. L'enquête a révélé une structure strictement hiérarchisée et un degré élevé d'organisation, de violence

et d'intimidation (similaire aux organisations mafieuses) (...) ».

(Vrije vertaling : "Nigeriaanse groepen, organisaties of netwerken die bij mensenhandel betrokken zijn, verschillen aanzienlijk qua type, omvang en structuur. De omvang en de organisatiegraad van de netwerken hangen af van de omvang van de operatie en het aantal verhandelde vrouwen, de financiële draagkracht van de groepen en hun relatie met Staatsagenten. Sommige groepen werken met een informeel netwerk, waarbij vooral familieleden worden gebruikt om slachtoffers te rekruteren. Een losse en flexibele structuur maakt het netwerk vaak zeer doeltreffend en tegelijkertijd moeilijker te ontmantelen voor de politie. Andere groepen zijn goed gestructureerd en maken gebruik van verschillende actoren, van ronselaars en reisagenten tot rechtshandhavingsambtenaren, professionele vervalsers, financiers en uitbuiters. De UNODC heeft al in 2005, en opnieuw in 2011, geconstateerd dat de meeste netwerken geen tijdelijke verenigingen waren, maar goed georganiseerd en relatief sterk en duurzaam.

De Koolvis-zaak in Nederland illustreert de hoge graad van organisatie van Nigeriaanse netwerken. 140 Nigeriaanse slachtoffers van mensenhandel werden geïdentificeerd, hetgeen leidde tot de start van grote internationale operaties in oktober 2007 en januari 2008. De arrestaties die op deze operaties volgden brachten de samenstelling van de netwerken aan het licht: Nigeriaanse "madams" die de gesmokkelde vrouwen aanstuurden, de mensen die hen onderdak boden, een Nigeriaans reisbureau dat voor de valse documenten zorgde en drie "leiders", die in het VK, Ierland en de VS woonden. In een UNODC-verslag staat: "In dit geval heeft politieonderzoek uitgewezen dat een zeer georganiseerd smokkelnetwerk werd geleid door een kring van professionele migrantensmokkelaars uit Edo State. Het is geen toeval dat de leider van deze groep eigenaar was van een reisbureau dat een legale dekmantel vormde voor zijn criminele activiteiten.

In maart 2014 hebben de Italiaanse autoriteiten 34 mensen gearresteerd na een onderzoek met de naam "Sectes". De arrestanten behoorden allen tot twee Nigeriaanse groepen, de broederschappen Eiye en Aye, die ten minste sinds 2008 in Italië actief zijn. Het onderzoek bracht een strikt hiërarchische structuur

aan het licht en een hoge mate van organisatie, geweld en intimidatie (vergelijkbaar met maffiaorganisaties) (...) »).

Het ESAO-verslag van april 2021 (stuk 7) toont ook de risico's van wraak wanneer iemand het netwerk probeert te verlaten. Hoewel het artikel zich in de eerste plaats concentreert op het geval van slachtoffers, wijst het wel op de risico's en gevaren van het verlaten of verraden van dergelijke netwerken :

« Female Nigerian victims of sex trafficking in Europe often express a strong fear to leave their madams, cooperate with law authorities and/or to return to Nigeria before they have repaid their debts. This sentiment is partly inspired by fear for the consequences of breaking the oath which binds them to their traffickers (see Section 2.3), and the violent behaviour traffickers display on the way to and in Europe. As discussed before, traffickers use intimidation primarily to ensure that victims will repay their debts and will not cooperate with law enforcement authorities

Overall, experts distinguished three categories of reprisals: threats and (mortal) violence against returnee trafficking victims, threat and (mortal) violence against family members of victims who returned or who remained in Europe, and the re-trafficking of returnee victims.

A nun who supports returnee trafficking victims in Benin City mentioned that since 2018 she was witnessing, for the first time, traffickers using violence against trafficking victims and their families in order to ensure that they would repay their debts. Another NGO representative from Edo State indicated the need to be aware of specific cases in which returnee victims had been subjected to dead threats.<sup>512</sup> The director of NAPTIP's zonal command in Lagos stated that:

'The traffickers are increasingly brutal. According to Atokolo, efforts to dispel juju superstition among West Africans mean the madams in Europe now mainly resort to violence, instead of the psychological pressure of spells, to control the young women forced into prostitution. [...] That the secret societies active in Europe today, commonly referred to as the Nigerian mafia, "are no longer out to psychologically condition their victims with magic spells. They now use sheer terror. There is a clear relationship between the decrease in juju spells and the stronger presence of these gangs, who demand total obedience from their victims." Other sources stated that Nigerian traffickers have always been violent and that violent reprisals against trafficking victims have always existed. One of these sources indicated that contacts within the Nigerian police force indicated that trafficking victims have been killed after their return to Nigeria.

Most sources indicated that particularly victims' family members were at risk of being subjected to threats and reprisals by traffickers, especially when victims would still be in Europe but outside of the sphere of influence of their madams. Articles in international media cited specific cases. A lawyer who represents trafficking victims in Italy told the Guardian that traffickers had attacked family members of various people<sup>523</sup>, including an instance in which the mother of a victim had been killed.<sup>524</sup> The director of an Italian shelter for trafficking victims indicated to be aware of two recent cases of violence against family members. In the first case traffickers killed a victim's father. In the second case traffickers burned down the parental house of the victim.<sup>525</sup> A representative of a Nigerian anti- trafficking NGO indicated that traffickers had killed the brother of a sex trafficking victim who was based in Denmark.<sup>526</sup> Another source was aware of a planned attack against a trafficking victim's family members which had been thwarted by Nigerian law enforcement".

(Vrije vertaling: Vrouwelijke Nigeriaanse slachtoffers van sekshandel in Europa geven vaak blijk van een sterke angst om hun madams te verlaten, samen te werken met de politie en/of terug te keren naar Nigeria voordat zij hun schulden hebben afbetaald. Dit sentiment is deels ingegeven door angst voor de gevolgen van het verbreken van de eed die hen bindt aan hun handelaars (zie paragraaf 2.3), en het gewelddadige gedrag dat handelaars vertonen op weg naar en in Europa. Zoals eerder besproken, gebruiken mensenhandelaars intimidatie in de eerste plaats om ervoor te zorgen dat de slachtoffers hun schulden terugbetalen en niet met de rechtshandhavinginstanties meewerken

(...)

In het algemeen onderscheidden de deskundigen drie categorieën represailles: bedreiging en (dodelijk) geweld tegen terugkerende slachtoffers van mensenhandel, bedreiging en (dodelijk) geweld tegen familieleden van slachtoffers die zijn teruggekeerd of die in Europa zijn gebleven, en het opnieuw verhandelen van terugkerende slachtoffers.

U

Een non die terugkerende slachtoffers van mensenhandel ondersteunt in Benin City vermeldde dat zij sinds 2018 voor het eerst getuige was van mensenhandelaren die geweld gebruikten tegen slachtoffers van mensenhandel en hun families om ervoor te zorgen dat zij hun schulden zouden terugbetalen. Een andere ngo-vertegenwoordiger uit de staat Edo gaf aan op de hoogte te moeten zijn van specifieke gevallen waarin teruggekeerde slachtoffers met de dood waren bedreigd.<sup>512</sup> De directeur van het zonale commando van NAPTIP in Lagos verklaarde dat:

*"De mensenhandelaars worden steeds gewelddadiger. Volgens Atokolo hebben de pogingen om het juju-bijgeloof onder West-Afrikanen te verdrijven ertoe geleid dat de madams in Europa nu vooral hun toevlucht nemen tot geweld, in plaats van de psychologische druk van spreuken, om de jonge vrouwen die tot prostitutie worden gedwongen onder controle te houden. [...] Dat de geheime genootschappen die tegenwoordig in Europa actief zijn, gewoonlijk aangeduid als de Nigeriaanse maffia, "er niet langer op uit zijn hun slachtoffers psychologisch te conditioneren met toverspreuken. Zij gebruiken nu pure terreur. Er is een duidelijk verband tussen de afname van juju-spreuken en de sterkere aanwezigheid van deze bendes, die totale gehoorzaamheid eisen van hun slachtoffers"*.

Andere bronnen verklaarden dat Nigeriaanse mensenhandelaars altijd gewelddadig zijn geweest en dat gewelddadige represailles tegen slachtoffers van mensenhandel altijd hebben bestaan. Een van deze bronnen gaf aan dat contacten binnen de Nigeriaanse politie erop wezen dat slachtoffers van mensenhandel na hun terug keer naar Nigeria zijn vermoord.

(...)

De meeste bronnen gaven aan dat met name familieleden van slachtoffers het risico liepen slachtoffer te worden van bedreigingen en represailles door mensenhandelaars, vooral wanneer slachtoffers zich nog in Europa zouden bevinden maar buiten de invloedssfeer van hun madams. In artikelen in de internationale media werden specifieke gevallen aangehaald. Een advocaat die slachtoffers van mensenhandel in Italië vertegenwoordigt vertelde de Guardian dat mensenhandelaren familieleden van verschillende mensen hadden aangevallen<sup>523</sup>, waaronder een geval waarbij de moeder van een slachtoffer was vermoord.<sup>524</sup> De directeur van een Italiaans opvanghuis voor slachtoffers van mensenhandel gaf aan op de hoogte te zijn van twee recente gevallen van geweld tegen familieleden. In het eerste geval hebben mensenhandelaars de vader van een slachtoffer vermoord. In het tweede geval hebben mensenhandelaars het ouderlijk huis van het slachtoffer in brand gestoken.<sup>525</sup> Een vertegenwoordiger van een Nigeriaanse NGO tegen

mensenhandel gaf aan dat mensenhandelaars de broer van een slachtoffer van sekshandel hadden vermoord die in Denemarken woonde.<sup>526</sup> Een andere bron was op de hoogte van een geplande aanslag tegen familieleden van een slachtoffer van mensenhandel die was vrijdeld door de Nigeriaanse rechtshandhaving).

Na lid te zijn geweest, maar vervolgens het netwerk te hebben verlaten na de arrestatie en de veroordeling van zijn leden, is het netwerk verzwakt en boos geworden op verzoekster wegens haar opzegging en haar desertie.

Verzoekster is nog nooit zo dicht bij haar terugkeer naar Nigeria geweest; en de dreiging daarom erg actueel. Tijdens haar verblijf in de gevangenis, was verzoekster onbereikbaar - niet alleen fysiek, maar ook via telefoon, berichten, .... Nigeria is waar veel van de leden van het netwerk zich nog bevinden en waar ze dus haar waarschijnlijk kunnen aanvallen.

Over de intensiteit van haar banden met haar land van herkomst : verweerster gaat enkel uit van veronderstellingen en merkt op dat "zij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben"; deze beoordeling berust op geen enkel concreet element; en verweerster houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoekster al meer dan 22 jaar in België woont, in de tussentijd nooit naar Nigeria is teruggekeerd; en dat deze "banden" dus slechts van een zeer zwakke "intensiteit" zijn;

Naar het voorbeeld van hetgeen Uw Raad heeft vastgesteld in arrest nr. 224792 van 12.08.2019, moet het gebrek aan overweging en motivering met betrekking tot de elementen betreffende "de intensiteit van haar banden met haar land van herkomst" leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Bovendien houdt verweerster rekening met onjuiste redenen die de beslissingen niet afdoende kunnen motiveren, zoals het feit dat verzoeker "aliassen" heeft gebruikt. Dit gaat vele jaren terug, en verzoekster kreeg bovendien inmiddels een verblijftitel op basis van haar werkelijke identiteit (F- en vervolgens F+-kaart).

De motivering is niet passend noch afdoende, en getuigt niet van een zorgvuldige analyse van de situatie van de verzoekende partij en de gevolgen van de bestreden beslissingen op haar situatie en fundamentele rechten.

Dit gebrek aan consideratie en motivering is des te meer problematisch omdat verweerster op de hoogte was van deze informatie, bijvoorbeeld in het kader van haar asielprocedure.

Een juiste afweging van al deze elementen, op zichzelf en in samenhang met het feit dat de door verzoekster geuite bedreiging niet is aangetoond en onvoldoende is onderbouwd, leidt tot de conclusie dat de inmenging in haar grondrecht op privé- en gezinsleven onevenredig is.

Het middel is dus gegrond.

#### 2.4.VIERDE ONDERDEEL

Aangezien het inreisverbod gebaseerd is op het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn de onwettigheden die het grondgebied aantasten ook van invloed op de wettigheid van het inreisverbod.

Het inreisverbod die samen met een onwettig bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, is ook onwettig, en dient vernietigd te worden.

## 2.5. VIJFDE ONDERDEEL

Het inreisverbod is in strijd met artikelen 44nonies en 74/11 Vw, alsmede met de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, omdat verweester het gevaar dat verzoekster thans en in de toekomst zou opleveren niet op passend noch afdoende wijze heeft gemotiveerd, zoals deze bepalingen dit vereisen, ter rechtvaardiging van de duur van tien jaar van het inreisverbod.

In het arrest nr. 112/2019 van 18.07.2019 heeft het Grondwettelijk Hof verklaard:

« B. 67. 2. (...) La durée de l'interdiction d'entrée doit être motivée au regard de cette menace grave, ce qui implique que l'auteur de la décision ait évalué la menace non seulement actuellement, mais également dans le futur, de manière à justifier le maintien de l'interdiction d'entrée au-delà de cinq ans. (...) » (nos accents).

Het inreisverbod voorziet een bijzonder lange termijn, van 10 jaar, en dit vereist een specifieke en afdoende motivering om dit termijn te rechtvaardigen.

Men kan uit de motivering niet begrijpen waarom verzoekster een gevaar zou vormen voor de komende 10 jaar na haar verwijdering, bovendien rekening houdend met het feit dat de laatste strafbare feiten dateren van 2015, dus meer dan 6 jaren geleden.

Het middel is gegrond.”

### 2.4.1. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Zij betoogt in een eerste onderdeel dat zij tot op het ogenblik dat haar verblijfsrecht beëindigd werd op 23.07.2018, toegelaten was tot permanent verblijf, waardoor zij als Unieburger beschouwd dient te worden en de toepasselijke bepalingen om haar te bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op te leggen de artikelen 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet zijn en niet de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster sedert 23.07.2018 geen verblijfsrecht meer heeft in België en aldus niet meer als een Unieburger beschouwd kan worden. . Het beroep hiertegen werd door Raad verworpen op 08.11.2018 bij arrest nr. 212.135.

Dit onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zonder termijn niet afdoende is gemotiveerd en er geen grondige analyse werd gevoerd. De vermeende dreiging zou uitsluitend gebaseerd zijn op de eerdere strafrechtelijke veroordeling. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie en stelt dat er dient aangetoond te worden dat de elementen die verband houden met die veroordeling nog steeds actueel zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster met haar kritiek volledig voorbijgaat aan het gegeven dat in de bestreden beslissing zeer duidelijk wordt gemotiveerd waarom zij, gelet op de ernst van de door haar gepleegde feiten en de impact van die feiten op de samenleving, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden:

“X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 28.03.2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor mensenhandel met de verzwarende omstandigheid dat gebruik van een minderjarige onder de 16 jaar, exploitatie van de prostitutie met de verzwarende omstandigheid in het kader van een criminele organisatie, bendevoorming als aanstoker of hoofd, heling, exploitatie van andermans prostitutie, als dader of mededader.

Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van een internationaal gestructureerde vereniging die systematisch en in onderling overleg meisjes recruteerde vanuit Nigeria om hen alhier gedwongen en gecontroleerd tewerk te stellen in de prostitutie met als enig doel maximaal winstbejag om vervolgens de onrechtmatig verkregen vermogensvoordelen te versluizen naar Nigeria. Zij had een leidinggevende rol binnen deze organisatie. Zij stond quasi dagelijks in contact met haar moeder die de meisjes voor haar in Nigeria recruteerde met het oog op hun overbrenging naar België teneinde alhier seksueel te worden uitgebuit. Zij had duidelijk alle touwtjes in handen. Betrokkene zorgde voor de huisvesting van de meisjes bij haar of bij derden, introduceerde hen in de prostitutie, besliste welke meisjes waar, wanneer en hoelang dienden te werken. Zij volgde de verdiensten van deze meisjes op of liet deze minstens opvolgen.

Betrokkene heeft gedurende een relatief lange periode meisjes seksueel uitgebuit. Deze feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze getuigen van een volkomen misprijzen van andermans fysieke integriteit en betekenen een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Dit is des te meer het geval nu de uitbuiting ook nog met bedreigingen gepaard ging en er misbruik werd gemaakt van de

bijzonder kwetsbare en precare situatie van de slachtoffers. Er werd bovendien niet geaarzeld het leven van de slachtoffers in gevaar te brengen tijdens hun reistocht naar Europa. De slachtoffers dienden een levensgevaarlijke en zeer lange reis te ondernemen om op een illegale manier vanuit Afrika tot in Europa te geraken. De slachtoffers spraken over een bootreis en het feit dat ze gered werden. Het is een gegeven van algemene bekendheid dat deze bootreizen op de Middellandse zee levensgevaarlijk zijn. Het kan niet worden getolereerd dat er op zulke wijze misbruik werd gemaakt van jonge meisjes waarvan er een aantal nog minderjarig waren. Dit alles werd gepleegd louter uit winstbejag. Betrokkene deinsde er niet voor terug om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten.

De ernst van de feiten geven blijk van een volstrekt normloze ingesteldheid en een fundamenteel gebrek aan respect voor de fysieke en psychische ingesteldheid van de slachtoffers.

Uit haar persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Zij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij veroordeeld te zijn geweest voor:

- Bendevoorming, aanstoker of hoofd
- Andere misdrijven, witwassen
- Prostitutie - exploitatie van andermans prostitutie met verzwarende omstandigheid in het kader van een criminele organisatie, dader of mededader
- Mensenhandel met verzwarende omstandigheid door gebruik van een minderjarige onder de zestien jaar.

Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Uit het verzoekschrift blijkt evenmin dat verzoekster deze feiten betwist en nog minder dat zij voor deze feiten enig berouw betoont. Derhalve alleen al kan gesteld worden dat er nog altijd een ‘actualiteit’ is in de elementen die verband houden met die veroordeling.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat er bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden werd met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk, het ontbreken van sociale en culturele banden met Nigeria en het ontbreken van intensiteit van haar banden met haar land van herkomst. Zij stelt sterk met België verbonden te zijn en er een ‘speciale’ band mee ontwikkeld te hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014,

Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een evenredigheid moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit is in casu ook het geval:

*“Betrokkene verklaarde in haar hoorrecht van 01.04.2022 dat ze in België verblijft sinds 2000; dat ze niet weet waarom ze in België is; dat ze in het bezit is van een vervallen Nigeriaans paspoort; dat ze niet kan terugkeren naar haar land omdat haar leven in gevaar is en dat de bendeleden haar en haar moeder bedreigen; dat ze reeds een poging ondernam om internationale bescherming te vragen maar dat dit geweigerd werd; dat ze nooit in een andere Europese lidstaat heeft verbleven of asiel heeft aangevraagd; dat ze niet aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen; dat haar broer in Italië woont; dat België haar thuis is gezien ze hier reeds 22 jaar verblijft; dat ze een tweede kans wil; dat ze ziek is en geen behandeling kan krijgen. Betrokkene verklaart ziek te zijn. Zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Er kan opgemerkt worden dat ondanks haar verblijf van 18 jaar in België niet gebleken is dat zij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Zij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat zij tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar haar land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van haar zal vergen. Evenmin is gebleken van een situatie waarin zij geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar haar land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Zij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Zij heeft er een groot deel van haar leven verbleven en zij spreekt de taal. Haar broer kan haar ook vanuit Italië ondersteunen bij het heropbouwen van haar leven daar, bovendien kan hij haar desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor haar om zich in Nigeria te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar zij zou verblijven. Op 28.02.2022 kreeg ze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS. Uit de beslissing blijkt dat de verklaringen van de betrokkene niet geloofwaardig geacht werden. Voorts werd er beslist dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun actueel leven of hun persoon als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict. Op 25.03.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS bekrachtigd.*

*Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

*Verzoekster toont met haar betoog niet aan als zou het Bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met haar langdurig verblijf in het Rijk en de banden die zij er gesmeed zou hebben, noch met het gebrek aan banden met haar land van herkomst.*

*Dit onderdeel van het middel is niet ernstig.*

*In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat het inreisverbod gebaseerd is op het bevel om het grondgebied te verlaten en dat de onwettigheden die het grondgebied aantasten ook van invloed zijn op de wettigheid van het inreisverbod.*

*In vijfde onderdeel betoogt verzoekster dat de duur van 10 jaar inreisverbod bijzonder lang is en stelt dat men uit de motivering van het inreisverbod niet kan begrijpen waarom zij een gevaar zou vormen voor de komende 10 jaar.*

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, zoals hoger reeds aangetoond, de vordering gericht tegen de bijlage 13sexies niet ontvankelijk is.*

*De onderdelen vier en vijf van het middel zijn onontvankelijk.*

*Het middel is deels onontvankelijk, deels niet ernstig.”*

2.4.2. Na een volledig theoretisch betoog inzake de door haar aangehaalde geschonden bepalingen en beginselen, betoogt verzoekende partij in een eerste onderdeel in essentie dat haar geen beslissing zoals de *in casu* bestreden beslissing kon afgegeven worden nu zij moet beschouwd worden als familielid van een EU-onderdaan en *in casu* de artikelen 44ter en volgende van de vreemdelingenwet van toepassing zijn en niet artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

2.4.3. De Raad stelt vast dat bij beslissing van 23 juli 2018 het verblijf van verzoekende partij, die verblijfsrecht had op grond van de bepalingen inzake familielid van een Unieburger, beëindigd werd op grond van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 212 135 van 8 november 2018 werd het beroep tegen voormelde beëindigingsbeslissing verworpen. Deze beëindigingsbeslissing ging niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin blijkt dat verzoekende partij nadien een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Nu het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aldus het eerste bevel is waarmee verzoekende partij geconfronteerd wordt sinds de

beëindiging van haar verblijfsrecht, kan de Raad de verzoekende partij op het eerste gezicht volgen dat in haar geval de bepalingen van artikel 44ter en volgende van de vreemdelingenwet op haar situatie van toepassing zijn.

Waar verzoekende partij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledig gebaseerd is op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, gaat zij er evenwel aan voorbij dat conform artikel 44ter van de vreemdelingenwet aan een familielid van een Unieburger die geen recht meer heeft om op het grondgebied te verblijven, een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de voorbereidende werken blijkt ook dat artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet door de wet van 8 mei 2019 gewijzigd werd in die zin dat, wanneer blijkt dat het verblijfsrecht werd beëindigd van een familielid van een EU-onderdaan, en indien niet blijkt dat dergelijke vreemdeling op een andere grond tot verblijf is gemachtigd of toegelaten, dan wordt aan deze vreemdeling een bevel om het grondgebied afgeleverd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 54, 3618/001, p.12 en volgende).

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 44ter, § 1 van de vreemdelingenwet gegrond is op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel faalt op het eerste gezicht dan ook.

2.4.4. Evenwel dient de Raad op het eerste gezicht samen met de verzoekende partij vast te stellen dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gegrond is op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, dit terwijl artikel 44ter van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden in het geval van een familielid van een Unieburger die geen recht meer heeft op verblijf op het Belgische grondgebied.

Dit blijkt trouwens ook uit de voorbereidende werken waar gesteld werd dat artikel 44ter bijzondere procedurele waarborgen voorziet in geval van verwijdering van een familielid van een Unieburger die geen recht meer heeft op verblijf (*Parl. St. Kamer*, 54, 3618/001, p. 17).

Artikel 44ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.*

*De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:*

- ° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of*

- 2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.*

*De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Blijkens artikel 44ter, § 2 van de vreemdelingenwet mag de termijn om het grondgebied te verlaten aldus niet korter zijn dan een maand, behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar een dergelijke dringende situatie overeenkomstig artikel 44ter, § 2, maar verwijst naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gezegd blijkt niet dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet op verzoekende partij van toepassing is. Zij valt onder de specifieke regeling van artikel 44ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

Aangezien de termijn om het grondgebied te verlaten *in casu* rechtsgevolgen voor de verzoekende partij veroorzaakt en zij daarvan nadeel kan ondervinden, meer specifiek gelet op het bepaalde in artikel 44quater, eerste lid van de vreemdelingenwet dat stelt: *“Zolang de in artikel 44ter, § 2 bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.”*, heeft verzoekende partij op het eerste gezicht ook belang bij het aanvechten van dit onderdeel van de bestreden beslissing.

2.4.5. Ook wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens kan de verzoekende partij op het eerste gezicht gevolgd worden dat niet blijkt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 44quinquies van de vreemdelingenwet.



2.4.6. Verzoekende partij maakt derhalve op het eerste gezicht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 44ter, §2 en 44quinquies van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.4.7. Gelet op de bespreking hoger kan de verwerende partij niet overtuigen waar zij in de nota met opmerkingen repliceert dat het verblijfsrecht van verzoekende partij op 23 juli 2018 beëindigd werd en het beroep hiertegen verworpen werd zodat zij niet meer kan beschouwd worden als familielid van een Unieburger. De Raad benadrukt dat sinds de beëindiging van haar verblijf, het de eerste keer is dat verzoekende partij zich geconfronteerd ziet met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat in dat geval op het eerste gezicht niet blijkt dat de bepalingen van artikel 44ter, § 2 en volgende van de vreemdelingenwet niet meer van toepassing zouden zijn.

2.4.8. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De verzoekende partij betoogt in essentie dat zij zal verwijderd worden met miskenning van haar recht op een eerlijke procedure.

Zoals de Raad heeft vastgesteld geniet verzoekende partij op grond van artikel 44ter, § 2 van de vreemdelingenwet van een bijzondere procedurele waarborg. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit bij het treffen van de bestreden beslissing met gedwongen verwijdering gerespecteerd heeft nu zij nalaat te motiveren waarom in het geval van verzoekende partij er sprake is van een “*dringend geval*” dat toelaat af te zien van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek. Evenmin blijkt dat bij de beslissing tot terugleiding toepassing werd gemaakt van artikel 44quinquies van de vreemdelingenwet.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekende partij wordt op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 april 2022 wordt bevolen.

### **Artikel 2**

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER